

отъ моръ—нито куче да залай. Татунъ сѣ подиръ колата ти върви. Че то другото остави, ами душицата ми изгорѣ за пѣсенка, нѣма дѣдо, кой да ми попѣе.

— Да бѣхъ младъ, щѣхъ да отида въ гората да ти уловя едно славейче, — рече дѣдо Груйчо, — ами то де мога покачи моитѣ шейсетъ и две години на нѣкое дърво.

— Що ми е мене славейче, ако имахме единъ кошеръ пчели. Да ги гудиме въ градината, че да бръмнатъ ония ми ти крилатички. Не ми трѣбва гайда, не ми трѣбватъ кавали.

— Ехъ да имаме, ама нѣмаме, — отвърна дѣдото и отърси луличката си. — Да бѣхме си легнали, ай, уморенъ съмъ. Цѣлъ день съмъ клепалъ подиръ ралото.

— Иди спи. Тикого ли си помислялъ за мене. Не смѣя да ти кажа за какво съмъ питимна. Мене кучетата да ме ядатъ, — сви се обидена баба Груйка.

— Ама недей тъй де, — почна да се моли дѣдо Груйчо, нали знаешъ, какъ ми тежи като захванешъ да се сърдишъ. Утре цѣлия къръ ще обиколя, ама една торбичка крушки ще ти донеса.

Нощта си легна надъ Върбовка. Заспаха шурцитѣ. Дѣдо Груйчо дълго още я моли.

На другата вечеръ бабичката пакъ:

— Да имаме сега на синията една паничка медъ, да натопи чилиакъ кжшея си. Крушкитѣ, дето си ги донелъ, сж сладки, не думамъ. . . Ама меда... ехъ!

— Харно нѣщо е меда. Дето рекълъ онзи—най-сладкото.

Баба Груйка продължи: